מתוך דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בענין נסיעה למירון על ל"ג בעומר

בדרשת שבה"ג שנת תשס"ח לפ"ק

מען דארף צו רעדן נאך א ענין, מען האלט שוין נאנט צו ל"ג בעומר, און ס'איז דא וואס פארן קיין אתרא קדישא מירון, בעצם דאס פארן קען מען דאך נישט זאגן, די הרגשים וואס מען שפירט דארט, די התעוררות וואס ס'איז דא דארט, איז אלעמאל, און אוודאי און אוודאי ביומא דהילולא, מען קען דאס נישט מסביר זיין פאר איינעם וואס איז נישט דארטן געווען, נו אז מען פארט טאקע נאר צו רבי שמעון איז גוט, **דער פראבלעם איז אבער אויב מען נעמט רבי שמעון אלץ א "הכשר", מען דארף אריינטראכטן, וואס מען טוט נאכדעם, ווי פארט מען אלס, מען פארט לארכה ולרחבה, מען פארט פאר "אינזשורמענט" און מען נעמט רבי שמעון פאר א הכשר**, די האטעלן אין ארץ ישראל זענען גארנישט אונטערשטעליג פון אמעריקא, און צומאל נאך ארגער, ס'איז זייער נישט גוט פאר די נשמה, ובפרט היי יאר וואס ל"ג בעומר איז פרייטאג, דארף מען זען אז שב"ק זאל מען זיין צווישן היימישע אידן.

און מען דארף צו וויסן אז אן עבירה טאר מען אין אמעריקא אויך נישט טון, אבער ווען ס'איז אין פלטין של מלך איז עס פיל הארבער, ווי דער פעטער ז"ל רעדט שוין ארום דערפון אין ויואל משה (מאמר ב), און ער לייגט אראפ יסודות וואס דאס מיינט א חטא אין ארץ ישראל, און ווען און ווי אזוי מען מעג צו פארן (שם סי' קל"ג).

מען האט דאך אמונת צדיקים, און מען גלייבט אינעם הייליגן תנא רבי שמעון, דער הייליגער תנא רבי שמעון האט אפענע אויגן, און ער ווייסט יעדער וואס קומט צו אים זיך אויסבעטן, ער ווייסט אבער אויך פונקטליך וואס מען טוט פון ווען מען פארט ארויס פונדערהיים ביז מען קומט אן צוריק אהיים, אלעס וואס מען טוט אויף זיין חשבון, און אז מען פארט צו רבי שמעון דארף מען פארן ווי ס'פאסט פאר א חסיד פון רבי שמעון, און טאקע נאר צו רבי שמעון והחבריו, און נישט גיין אויף אנדערע פלעצער אין ארץ ישראל וואס ס'איז נישט גוט ברוחניות, מען זעהט זיך זיך אן דארט אין ארץ ישראל מיט וואס מען דארף נישט, ס'איז נישט גוט בהשקפה און נישט בדעות.

יום א' במדבר תשס"ז

במסיבה לטובת מוסדות יטב לב בוויליאמסבורג

אז מ'רעדט פון פארן קיין ארץ ישראל, דארף מען אביסל אויסשמועסן מיט אנשי שלומינו.

מיט א וואך צוריק איז געווען ל"ג בעומר. ס'זענען געפארן פון אמעריקע אסאך אידן קיין ארץ ישראל, אסאך אידן פארן יעדעס יאר. נו, לכבוד ר' שמעון איז ווערד די טירחא. ס'פארן אידן, חסידים ואנשי מעשה, אזא געהויבענער טאג ל"ג בעומר, צו זיין ביומא דהילולא באתרא קדישא אין מירון.

איך בין שוין אויך געווען אין מירון, נישט איין מאל. ס'איז זייער א געהויבענער געפיל, ס'איז זייער הייליגע געפילן, באמת רגשי קודש. מ'קען פארשטיין **ווען איינער פארט קיין מירון ווייל ער וויל זיין ל"ג בעומר ביי רבי שמעון; ער וויל זיך אויסגיסן דאס הארץ, ער פארט מתפלל זיין, ער דארף א ישועה, ער דארף הצלחה. רבי שמעון איז אלעס ווערד. ס'איז כדאי די שפעזן. אז מ'פארט צו ר' שמעון, און מ'פארט מיט ערליכע געפילן, מיט הייליגע געפילן, און מ'איז דארט אין מירון און נאך אזעלכע הייליגע מקומות ווי דער קבר פון רבי שמעון בן יוחאי, איז די שפעזן אויסגעצאלט**, און מ'קומט אהיים מיט גרויסע רווחים. דאס קען מען פארשטיין.

ליידער איז עס אבער נישט אזוי אינגאנצן. ס'איז דא אסאך - איך וויל נישט זאגן קיין סאך - ס'איז דא א מיעוט, וואס פארן קיין ארץ ישראל, זיי פארן אויף א טור קיין ארץ ישראל, און אינעם טור איז אריינגענומען אין חשבון אז איין טאג וועט מען פארברענגען אין מירון א ל"ג בעומר, מיטצוהאלטן די חגיגה אין מירון.

ס'איז א חיצונית'דיגע געפערעכטס. מ'פארט ארום אין ארץ ישראל פאר תענוג, פאר טוריזם. ותמלא הארץ אותם, מ'פארט איבעראל, וואו ס'לאזט זיך. מ'עסט מכל הבא ליד, איבעראל זעהט מען נאר לשה"ק'דיגע אותיות; מ'עסט דא, מ'עסט דארט. דאס פריצות אין ארץ ישראל איז מורא'דיג. אין ארץ ישראל איז שוין שטארק הייס, ממילא ברענגט דאך דאס ארויס דעם גאנצן יצר הרע ר"ל.

די פגם עבירה אין ארצינו הקדושה איז א סאך הארבער, אן עבירה אין פלטרין של מלך איז א סאך הארבער. ס׳איז גענוג ווען מ׳פארט ארום אין אמעריקע, צי אין אנדערע פלעצער אין חוץ לארץ. ס׳איז נישט אידל און ס׳איז נישט שיין און ס׳איז נישט ערליך, און ס׳איז שעדליך. אבער דאס זעלבע זאך אז מ׳טוט אין ארץ ישראל, איז דאס פי כמה וכמה. דארף מען וויסן, דאס איז ארץ הקודש. דאס וואס מ׳האט געהערט און וואס מ׳האט געלערנט, דאס איז נישט געזאגט געווארן בלויז פאר יענעם, דאס איז דאך געזאגט געווארן פאר זיך אליינס אויך.

מ׳פארט ארום ווי א טוריסט, מען גייט אויף אלע פלעצער וואס ס׳לאזט זיך, און ס׳איז א חרפה און א בושה צו זאגן. איך רעד שוין נישט וואס מ׳גייט אויף מאדערנע נישט אזעלכע איידעלע מקומות, וואס איז אויסגעשטעלט פאר טוריסטן. נאר מ׳גייט צו **מערת המכפילה און צו קבר רחל, וואס איז טאקע באמת א מקום קדוש, אבער ס׳איז דאך א סכנה נוראה אהינצופארן, היינטיגע צייטן ווער ס׳וויסט. אבער אז מ׳איז א טוריסט, מוז מען דאך איבעראל אנקומען, ליידער אויך צום כותל המערבי.**

הגם דער כותל המערבי איז הייליג, אבער ס׳איז א חרפה און א בושה איינער וואס איז נתחנך געווארן אין א סאטמארער מוסד זאל פארן קיין ארץ ישראל און ער זאל אהינגיין! אים מיינט דאס נישט? **ווען דער פעטער ז״ל האט געשריבן דעם ״על הגאולה ועל התמורה״, פאר וועמען האט מען דאס געשריבן? וועמען איז דאס מחייב?**

מ׳הערט פון אידן וואס זענען געווען אין ארץ ישראל, זיי זענען אהיימגעקומען און זיי האבן מיר עס איבערגעגעבן מיט ווייטאג. זיי האבן זיך פאר זיך אליינס געשעמט.

איך וויל נאכזאגן די דברות קודש פון פעטער זכרונו לברכה, בנוגע גיין צום כותל און אנדערע מקומות הקדושים, וואס איז געדרוקט אין ״על הגאולה ועל התמורה״. זאגט ער דארט: **״יותר טוב להתפלל בביהמ״ד״**, ס׳איז ענדערש און בעסער מ׳זאל דאווענען אין ביהמ״ד, **״ומכוון דעתו למקום המקדש״**, וואס אויב מ׳איז מכוון, - האט ער דארט א גרויסן בירור, אז וואו די כוונה פון א מענטש איז, דארט געפינט מען זיך - ממילא איז עס כאילו עומד שם, אזוי ווי ער שטייט במקום המקדש; **ווי איידער צו זיין סמוך ביים מקום המקדש, דארט וואו ס׳איז דא א חשש פון מחשבת מינות, צו פריצות, און חיזוק לרשעים.** אזוי שרייבט ער.

איך וויל זאגן דא, אונז האבן אויך געהאט א יומא דהילולא לכבוד ר׳ שמעון בן יוחאי. הגם אונז ווילן דאס נישט מדמה זיין צו אתרא קדישא מירון; אבער **ס׳איז ענדערש צו זיין דא צווישן אנשי שלומינו אין ביהמ״ד, און זיך משמח זיין מיט די הילולא פון ר׳ שמעון בר יוחאי, און מכוון זיין דעתינו צו אתרא קדישא מירון, כאילו אונז זעמיר אויך דארט - און כדאי הוא ר׳ שמעון לסמוך עליו, בין בפניו ובין שלא בפניו, סיי אז מ׳איז דארט און סיי אז מ׳איז נישט דארט בפועל, נאר מיט׳ן מחשבה איז מען דארט; ווי איידער** - איך רעד פון די וואס פארן אהין לשם טוריזם, מיט די בילדער-מאכער, מיט אלע פיטשעווקעס, און משוטט זיין - **ארומפארן אין ארץ ישראל און נכשל ווערן מיט הרהורי עבירה פון מינות וכפירה, מיט הרהורים אסורים, און גיין דא און דארט וואו מ׳דארף נישט, אזעלכע מקומות וואס ס׳פאסט נישט פאר א חסיד׳ישן איד בכלל און פאר א סאטמארער חסיד בפרט. ס׳איז ענדערש צו זיצן אינדערהיים.**

ס׳איז מיר א ווייטאג ארויסצוברענגען, אבער ס׳מוז ארויסגעברענגט ווערן און ס׳מוז ארויסגעזאגט ווערן, ס׳איז שוין יעצט נאך ל״ג בעומר, אבער קומענדיגן יאר וועט ווייטער זיין ל״ג בעומר, און ס׳וועט ווייטער זיין א רצון צו פארן. **איז ווער עס פארט בדחילו ורחימו, מיט ערליכע כוונות - מ׳גייט נישט אין ערגעץ, מ׳פארט נישט אין ערגעץ ארום; ס׳אינטערעסירט מיך נישט, איך קום צו די הילולא פון ר׳ שמעון בן יוחאי, און איך וויל זיין ראוי צו זיין ביי די הילולא פון ר׳ שמעון בן יוחאי, - נאר אזוי איז ווערד די שפעזן.** און נאר אזוי, אז מ׳פארט ערליך און ריין ווי א חסיד׳ישער איד, מ׳פירט זיך אויף דארט ווי אן ערליכער חסיד׳ישער איד, האט מען די זכיה באמת זיך משמח צו זיין מיט א שמחה עילאה ביומא דהילולא פון ר׳ שמעון בן יוחאי. און דעמאלטס, און נאר דעמאלטס, איז צו האפן אז ר׳ שמעון איז א מליץ טוב פאר אים, און ער קומט אהיים מיט א סל מלא ברכות וישועות.

דאס איז וואס מען האט דא געפילט אז מען מוז ארויסברענגען, אפילו ס׳איז נישט געזאגט געווארן פאר יעדן איינעם; אבער פאר א מיעוטא דמיעוטא איז עס געזאגט געווארן. **איז פאר די וועמען דער פסוק מיינט, וואס ער וועט פארשטיין אז אים מיינט מען, וויל מען אים זאגן: יא, דיך מיינט מען!**